

6
и аз, може би скоро ще по-
мисля. Ма що - ето! аз не
пейя вече от собствените си
- един вихър не носи само!

- Как?.. А какво ти казаха
на брега. Ага не отъ ти
визави. Не отъ ти другарь.

- Не искам и другарка и аз.
Самичка си пейя, и тегла да
вам скалаида - отварта
задъхаща малкаида.

Подирь това тичу ивече...
дубаида буря свита и вихрият
безсилни крила, подигравай-
ки се чадь тяхното безси-
лие. Му ги подвейна високо
надь беднаида, му коси тичко
надь айкаида. Най - после се
уничтожава и захвърля свата
дуба забавя.

Долетяла силнаида гайка до
меланцаида скала, качкала ти
на върха и тегла: скалаида,
на която е долетяла е скалаида
на свираибуда... И отсъркане
шведнаида силният крила а
самата тегла зашептитла в
предсвирителн свиракч. Некоп-
ко минути по - късно отути
за по - слабият - долетяла
по - малкаида. Тичко това,
робаида силнаида издъхваа!

- Просети ме - ти и теглите
водит - не ще забрича
сама на шоя брег!

- Хубаво, че не осмислаха
плат - ~~защо~~ ^{да} ~~и~~ ~~ти~~ ~~да~~ ~~и~~ ~~ти~~ ~~да~~ ~~и~~ ~~ти~~ ~~да~~ ~~и~~ ~~ти~~ ~~да~~
ка отъзи брег!

- Но знай - каза по - голямата
гайка, - дори и да бяхъ ти дру-
гарка, не бихъ ирела твоята
свириб.

- Но какво, отварна малкаида
гайка - аз също не съмъ ти другар-
ка - вие сама ще сватра свираибуда.
Прев. звездната Чоневъ.